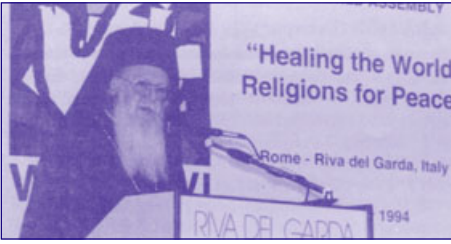

■ Κατάργησις τῆς σωτηριολογικῆς ἀναγκαιότητος
καὶ ἀποκλειστικότητος τῆς Ὁρθοδοξίας

Ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος στὴν «Παγκόσμια Διάσκεψη Θρησκείας καὶ Εἰρήνης» (Riva del Garda Ἰταλίας, 4.11.1994) διακηρύσσει τὴν ἀνάγκη συμμαχίας καὶ συνεργασίας Ὁρθοδόξων, Ἐτεροδόξων καὶ Ἀλλοθρήσκων «ἐν τῷ πνεύματι τοῦ ἐνὸς Θεοῦ».

**Ἡ διαθρησκειακὴ
προοπτικὴ
τοῦ πατριάρχου
κ. Βαρθολομαίου(*)**

**Οἱ κοινωνοῦντες μαζί του
συμβάλλουν στὴν μετατροπὴ
τῆς Ἐκκλησίας
«σὲ οὐμανιστικὴ θρησκευτικὴ λέσχη»**

Η ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ εἶναι γνωστόν, ὅτι ἔχει ἀνοιχθῆ πλησίστιος πρὸς τὴν Διαθρησκειακὴ Κίνησι, στὴν ὁποία συμμετέχουν πλήρως οἱ ὀρθόδοξοι Οἰκουμενισταὶ - κατόπιν μάλιστα συλλογικῆς ἀποφάσεως - καὶ δραστηριοποιούνται **α)** μὲ τοὺς λεγομένους Ἀκαδημαϊκοὺς Διαλόγους, **β)** μὲ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς διαθρησκειακῆς θεολογίας, **γ)** μὲ τὴν σύμπραξι στὰ σχετικὰ διαθρησκειακὰ προγράμματα τοῦ Βατικανοῦ καὶ **δ)** μὲ τὴν ἐνθάρρυνσι τοῦ «Π.Σ.Ε.» στὰ τολμηρὰ διαθρησκειακὰ του ἀνοίγματα¹.

Οἱ ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενισταὶ ὑφίστανται σταδιακῶς μίαν βαθεῖα ἐκκλησιολογικὴ διάθροσι τόσον μέσῳ τῆς Διαχριστιανικῆς Κινήσεως, ὅσον καὶ μέσῳ τῆς Διαθρησκειακῆς Κινήσεως, ἡ ὁποία τοὺς ὀδηγεῖ δυστυχῶς ὄχι μόνον ἐκτὸς τῶν «ὁρίων» τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς τῶν «ὁρίων» καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ².

Ῥοθῶς παρατήρηθη, ὅτι «τὸ συγκρητιστικὸ πνεῦμα ἔχει γίνει ἤθος σὲ ὀρισμένους Ὁρθοδόξους ποὺ δὲν ζοῦν μὲ συνέπεια τὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας· τώρα ὁμως τείνει νὰ ἐπιβληθῆ καὶ θεσμικὰ μὲ τὰ πορίσματα τῶν Διαλόγων μὲ τοὺς ἑτεροθρήσκους», ἐφ' ὅσον μάλιστα περαιτέρω ὁ Διαθρησκειακὸς Διάλογος «δὲν ἀρκεῖται σὲ ἀπλὴ συνεργασία γιὰ τὴν ἐπίλυσι τῶν κοινωνικῶν, διακρατικῶν καὶ περιβαλλοντικῶν προβλημάτων, ἀλλὰ ὀδεύει πρὸς τὸν διαθρησκειακὸ συγκρητισμό»³.

Ὅλο καὶ πῶ ἀνοικτὰ δημοσιεῦονται τελείως ἀπαράδεκτες ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξία συγκρητιστικῆς ἀπόψεως, ποὺ ὑπογραμμίζουν τὴν δῆθεν «κοινὴ ἀξία κάθε θρησκείας»:

«Κάθε θρησκεία, κάθε δόγμα, κάθε μειονοτικὴ ἢ ὑπὸ διωγμὸ αἴρεσι εἶναι κλίμακα ποὺ μετάγει τοὺς πιστοὺς τῆς στὴ λατρεία τοῦ ἴδιου Θεοῦ»· «καμμιά θρησκεία δὲν κατέχει τὸν Θεό· ὅλες οἱ θρησκείες εἶναι ἀπλῶς προσβάσεις στὸν Θεό, ποὺ κανεὶς δὲν κατέχει»· «κάθε λαὸς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προσεγγίσει μέσα ἀπὸ τὴ δική του ἱστορικὴ καὶ πολιτιστικὴ παράδοσι (τὸν ἕνα καὶ μοναδικὸ Θεό): ἄλλοι διὰ μέσου τοῦ Ἰησοῦ, ἄλλοι διὰ μέσου τῶν Προφητῶν, ἄλλοι διὰ μέσου τοῦ Βούδα ἢ τοῦ Μωάμεθ, ἄλλοι διὰ μέσου τῆς ὁμορφιάς τῆς φύσεως. Ἀπ' ὅποια ἀφετηρία κι ἂν ὑψωθεῖ ὁ θυμιατὸς καὶ ἡ προσευχή, αἰνεῖ τὸν ἕνα καὶ μοναδικὸ Θεό»⁴!...

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ κ. Βαρθολομαῖος φιλοδοξεῖ νὰ εἶναι ἐξ ὀρθοδόξου ἀπόψεως ἡγέτης καὶ τοῦ Διαθρησκειακοῦ Διαλόγου καὶ ἔνεκα τούτου ἐπιχειρεῖ συνεχῶς καὶ τολμηρότερα ἀνοίγματα, ὥστε νὰ ἐγείρεται τὸ καιρῖο ἐρώτημα: ἂν οἱ Διαχριστιανικές του δραστηριότητες τὸν καθιστοῦν ἀκοινωνήτο, πόσο αὐτὸ εἶναι περισσότερο ἐπιβεβλημένο ἐξ αἰτίας τῶν Διαθρησκειακῶν του ἀπόψεων καὶ ἐνεργειῶν;

Τὸν Νοέμβριο τοῦ 1994 στὴν «Παγκόσμια Διάσκεψις Θρησκείας καὶ Εἰρήνης» (Riva del Garda Ἰταλίας, 4.11.1994) διεκήρυξε τὴν ἐξῆς πρωτάκουστη ἄποψιν:

«Ρωμαιοκαθολικοὶ καὶ Ὁρθόδοξοι, Προτεστάνται καὶ Ἑβραῖοι, Μουσουλμάνοι καὶ Ἰνδοί, Βουδιστὰ καὶ Κομφουκιανοί, ἦλθε ὁ καιρὸς ὄχι ἀπλῶς γιὰ προσέγγιση, ἀλλὰ γιὰ μιὰ συμμαχία καὶ συλλογικὴ προσπάθεια», γιὰ «νὰ συντελέσωμε ὅλοι μας στὴν προώθηση τῶν πνευματικῶν ἀρχῶν τοῦ οἰκουμενισμοῦ, τῆς ἀδελφασύνης καὶ τῆς εἰρήνης», ἐφ' ὅσον ὁμῶς «εἴμεθα ἠνωμένοι ἐν τῷ πνεύματι τοῦ ἐνὸς Θεοῦ»⁵.

Τὸν Ἰούνιο τοῦ 1995, στὰ Ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου στὴν Ζυρίχη, ἀπήλυθε τὴν «ἡγετική» του ἔκκλησις:

«Ἐκ τῆς εἰρηνικῆς γῆς τῆς Ἑλβετίας» «ἀπευθύνομεν καὶ πάλιν σήμερον ἔκκλησιν ὑπὲρ τῆς εἰρηνικῆς συνεργασίας τῶν θρησκείων»⁶.

Ἐκτοτε οἱ Φαναριῶται ἀρχιερεῖς δὲν ἔπαυσαν νὰ εἶναι «ὄργανοι πολλῶν συνελεύσεων καὶ διαλόγων μεταξὺ Χριστιανῶν καὶ Μουσουλμάνων, Χριστιανῶν καὶ Ἰουδαίων» καὶ νὰ εἶναι «ἐνεργητικοὶ συμμετοχοὶ στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι καὶ τὶς διαθρησκειακὰς συζητήσεις»⁹.

ΤΟ ΠΡΟΣΦΑΤΟ ταξίδι τοῦ πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου στὶς Η.Π.Α. τοῦ ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκφράσῃ κατὰ τὸν πληρέστερο τρόπο τὴν διαθρησκειακὴν του ταυτότητα.

1. Τὴν 4.11.1997 στὴν «Οἰκουμενικὴ Δοξολογία», ποὺ ἔγινε στὴν Αἰόδα, ἐδήλωσε τὰ ἐξῆς:

«Τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο εἶναι στὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ διαλόγου μὲ τὶς Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας, ὡς ἐπίσης καὶ μὲ τὶς ἄλλες Θρησκείας»· «εἴμεθα δεσμευμένοι στὸν Οἰκουμενικὸ καὶ Διαθρησκειακὸ διάλογο, ὡς μέσα γνωριμίας ἀλλήλων ἐν πληρότητι καὶ ἀληθείᾳ»⁷.

2. Ἡ πιὸ συγκλονιστικὴ ὁμῶς σελίδα τοῦ πατριαρχικοῦ ταξιδίου ἦταν ἡ παρουσία καὶ ὁμιλία τοῦ κ. Βαρθολομαίου στὸ Σικάγο τὴν 3.11.1997.

Ἵπενθυμίζομε, παρενθετικῶς, ὅτι στὸ Σικάγο τὸ 1993 εἶχε συγκληθῆ ἡ πολυκροτος «Β' Βουλὴ τῶν Θρησκειῶν τοῦ Κόσμου» ἢ «Α' Βουλὴ» εἶχε συνέλθει πάλι στὸ Σικάγο πρὶν ἀπὸ ἑκατὸ ἔτη, τὸ 1893, ἐγκαινιάζοντας τὴν Διαθρησκειακὴν Κίνησι καὶ ἀνοίγοντας τὸν δρόμο γιὰ τὴν ἐξάπλωσι στὴν Δύσι τῶν Ἀνατολικῶν Θρησκευμάτων⁸.

Ἡ «Β' Βουλὴ» τὸ 1993 συνεκέντρωσε πάνω ἀπὸ 6.000 ἀντιπροσώπους 250 θρησκειῶν καὶ θρησσευτικῶν ὁμάδων· τὸ δῆμα τῆς «Βουλῆς» ἦταν ἕνας τόπος προσευχῆς καὶ λατρείας τῶν πιὸ ἑτεροκλήτων ὁμάδων καὶ θρησκειῶν.

Τὸ Βατικανὸ συμμετέσχε ἐπισημότατα καὶ ἡ ἔντονη παρουσία του ἀπέβλεπε νὰ συναφθῆ μιὰ «ἰερά συμφωνία» μεταξὺ τῶν θρησκειῶν γιὰ τὴν οἰκοδόμησι ἐνὸς νέου πολιτισμοῦ, βασιζομένου στὸν ἀνθρωπισμὸ, μὲ μιὰ καθαρῶς ἐγκοσμιοκρατικὴ προο-

πικίη, τὴν ὁποία ἐπιβεβαίωσε τὸ συγκρητιστικὸ ὄραμα τῆς ὁμιλίας τοῦ Δαλαΐ Λάμα ἐνώπιον 30.000 ἐνθουσιωδῶν ἀκροατῶν⁸.

Ὅλες οἱ θρησκείες μαζί, σὲ ἓναν θανάσιμον ἐναγκαλισμό, ἤδη ἀπορροφῶνται στὸ πανθρησκειακὸ χωνευτήρι, μὲ τὴν ἀποστατική καὶ ἡγετική σύμπραξι τοῦ Βατικανοῦ, τῆς πολυαιρέσεως τοῦ Παπισμοῦ.

Τὸ δυστύχημα εἶναι, ὅτι ἡ Ὅμιλία τοῦ κ. Βαρθολομαίου πρὸς τοὺς θρησκευτικούς ἡγέτας τοῦ Σικάγου τὴν 3ην Νοεμβρίου 1997 ἀπέδειξε τὴν πλήρη συμφωνία τῶν Οἰκουμενιστῶν τοῦ Φαναρίου στὴν πανθρησκειακὴ ἀποστασία.

*«**Εἶμεθα γινώσται**», ἐδήλωσε μετὰξὺ ἄλλων ὁ κ. Βαρθολομαῖος, **«τῆς μοναδικῆς δεσμεύσεως**, στὴν ὁποία ἔχει προδοῖ ἡ θρησκευτικὴ κοινότης τοῦ Σικάγου, γιὰ τὴν προώθησι τοῦ σκοποῦ τῆς κατανοήσεως μετὰξὺ τῶν κοινοτήτων πίστεως αὐτῆς· ὑπάρχει μία μακρὰ καὶ περιφανῆς ἱστορία στὴν πόλι αὐτὴ θρησκευτικῆς συνεργασίας καὶ ἀνταλλαγῆς»· **«εὐχαριστοῦμε τὸν Παντοδύναμο Θεὸ ποὺ οἱ ἄνθρωποι τῶν κοινοτήτων πίστεως τῆς πόλεως αὐτῆς ἔχουν ἐξακολοθήσει μὲ ἐπιμονὴ τὴν συνεργασία τους πρὸς κατανόησιν. Παρέχουμε εἰς αὐτοὺς τὴν Πατριαρχικὴν μας εὐλογία καὶ δεσμευόμεθα σήμερον νὰ ἐξακολοθήσουμε τὴν ὑποστήριξίν μας τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Σικάγου στὴν ἐντιμὴ αὐτὴ ἐργασία»· «ἐν τῷ μέσῳ τῆς ποικιλίας μας, ἀναζητοῦμε νὰ γνωρίσουμε καὶ κοινωνήσουμε πλήρως μετὰ τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ. Δυνάμεθα νὰ μοιρασθοῦμε τὴν ἐπιθυμίαν αὐτὴν γιὰ Θεό, βλέποντες στίς διαφορὰς μας τὸ μυστήριον τῆς παν-συμπεριλαμβανούσης ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν δημιουργία Του. Ἄς ἐξακολοθήσουμε ἐργαζόμενοι γιὰ τὴν ἀγάπην, στὴν ἀποδοχὴν μας ἀλλήλων ἄνευ κρίσεως, ὡς τέκνα Θεοῦ»⁹!...***

* * *

Τὸ δίλημμα γιὰ ὅσους κοινωνοῦν μὲ τοὺς οἰκουμενιστὰς τοῦ Φαναρίου - καὶ ἰδίως γιὰ τοὺς Ἄγιορείτας Πατέρας - γίνεται δραματικώτατον ἐν ἀναμονῇ τῆς τελικῆς καὶ τιμίας ἀπαντήσεως στὸ ἀγωνιώδες ἐρώτημα:

«Ἔως πότε θὰ συμμετέχουν μὲ τὴν ἀντι-πατερικὴν στάσιν τους στὴν μετατροπὴ τοῦ χαρισματικοῦ Σώματος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας “σὲ οὐμανιστικὴ θρησκευτικὴ λέσχη”¹⁰»;

(*) Περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις», ἀριθ. 27/Ἰανουάριος-Μάρτιος 1998, σελ. 107-108.

1. Βλ. Ἱερομονάχου Κλήμεντος, «Ἡ συμβολὴ καὶ εὐθύνη τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν στὸ Διαθρησκειακὸ ἀνοιγμα» («Β' Σὺνάξις Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως», 1994, Εἰσήγησις γ', ὑπὸ ἐκδοσιν).
2. Βλ. Ἀρχιμανδριτῶν Κυπριανοῦ καὶ Γλυκερίου, «Ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τὰ “ὄρα” τῆς Ἐκκλησίας: Ἡ διάβρωσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας στὴν Οἰκουμενικὴ καὶ Διαθρησκειακὴ Κίνησι» («Δ' Σὺνάξις Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως», 1996, ὑπὸ ἐκδοσιν).
3. Ἐφημερ. «Χριστιανικὴ» [«Ὁρθόδοξη Οἰκοδομὴ γιὰ τὸν Οἰκουμενισμὸν καὶ τίς αἰρέσεις»], ἀριθ. 529 [843]/25.9.1997, σελ. 5: «Καλπάζει ὁ διαθρησκειακὸς Οἰκουμενισμὸς».
4. Κώστα Ε. Μπέη, «Ἡ κοινὴ ἀξία κάθε θρησκείας», ἐφημερ. «Ἐλευθεροτυπία», 24.12.1997, σελ. 9.

5. Περιοδ. «**Επίσκεψις**», ἀριθ. 511/30.11.1994, σελ. 28· περιοδ. «**Ὁρθοδοξία**», Ὀκτώβριος - Δεκέμβριος 1994, σελ. 745-754 (ὅλη ἡ ὁμιλία ἀγγλιστί).
6. Περιοδ. «**Επίσκεψις**», ἀριθ. 519/30.6.1995, σελ. 8.
7. Βλ. Διεθνὲς Δίκτυον Orthodox World News/Archdiocese of [Netscape] America/ Orthodox Ministry ACCESS/Ecumenical Patriarchate: «*Homily of His all holiness ecumenical patriarch Bartholomew at the Ecumenical Doxology Service at the Civic Center of Greater Des Moines Iowa - 4 November 1997*».
8. Βλ. Ἀρχιεπισκόπου Κυπριανοῦ, «Ὁ ρόλος τοῦ Βατικανοῦ στὴν σύγχρονη Διαθρησκειακὴ Κίνησι καὶ ἡ μεγάλη πτώσις τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν» («Γ' Σύναξις Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως», 1995, ὑπὸ ἔκδοσιν).
9. Βλ. Διεθνὲς Δίκτυον Orthodox World News/Archdiocese of [Netscape] America/ Orthodox Ministry ACCESS/Ecumenical Patriarchate: «*Address of His all holiness Bartholomew to Religious Leaders at the Greek Orthodox Diocese of Chicago Illinois - 3 November 1997*».
10. **Γεράσιμος Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου**, Ὁρθοδοξία καὶ Ἰσλάμ - Κριτικὴ προσέγγισις τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ διαλόγου ὑπὸ τὸ φῶς τῶν Ἁγίων Πατέρων, σελ. 7, Ἅγιον Ὅρος 1997.